

A HIT

AZ EGYSZERŰSÉG ÉS A HIT

Az egyszerűség a *vaiṣṇavizmus*. Fejlesszék ki az egyszerűséget. Legyetek olyan egyszerűek, mint a gyerekek, ez a „gyermeki egyszerűség.” Ekkor tudtok majd meghódolni. Máskülönbem nem fog kifejlődni a hitetek. Ha nincs hit, nincs *śraddhā*, akkor pedig hogyan tudtok *sādbu-saṅgāt*, *nāma-kīrtanāt*, vagy *mathurā-vāsāt* végezni? (Lecke. 1993. június 19., Bhubaneswar. In: The Last Limit of Bhakti. 31. oldal)

GOPĀLA ÉS AZ ISKOLÁS FIÚ

Egy anyának volt egy hat-hét év körüli fia. El akarta engedni az általános iskolába, hogy oktassák a fiút, de az iskola kissé messze volt, majdnem egy kilométerre a házuktól. Ennek ellenére azt mondta a fiúnak, hogy minden reggel iskolába kell mennie.

Így a fiú elkezdett járni. Az iskolához vezető út egy részén egy dzsungelen kellett átvágnia, ahol félelmetes állatok, tigrisek és kígyók

éltek. Mivel kisgyerek volt, félt. Mikor hazaért, odament az anyukájához és így szólt hozzá:

– Ó, anyám! Amikor azon a dzsungelen mentem keresztül, nagyon félttem. Annyi vadállat van ott. Többet nem megyek arra!

Az anyja így felelt:

– Miért félsz? Hát nem tudod, hogy ott van a barátod, Gopāla? Csak hívd Őt, és segíteni fog! Nem kell félned!

– Ó, ott van a barátom?

– Igen. Amikor félsz, akkor csak kiáltanod kell: „Ó, barátom, Gopāla, félek! Hol vagy? Kérlek, gyere!” - ezt kell mondanod.

A gyerek követte az anyja utasításait. Amikor a dzsungelen haladt keresztül és félelem kerítette hatalmába, kiáltozni kezdett:

– Gopāla, barátom! Testvérem, Gopāla! Merre vagy? Félek! Kérlek, gyere! Segíts!

Gopāla megjelent előtte:

– Igen, itt vagyok! Miért félsz?

– Iskolába kell mennem ezen a dzsungelen keresztül, és tele van kegyetlen állatokkal.

– Ne félj! Gyere velem!

Így segített neki Gopāla mindennap.

Az indiai iskolákban *gaṇeṣa-pūjāt* és *sarasvati-pūjāt* szoktak tartani, hogy ezek a félistenek tudásban részesítsék a gyerekeket. Ezekre az ünnepekre a tanárok a diákoktól gyűjtenek pénzt. Egyik nap a tanár bejelentette az iskolában, hogy lesz egy ilyen ünnep és a tanulóknak valamennyivel hozzá kell járulniuk. Ám a fiú és az édesanyja nagyon szegények voltak. Nem volt több tagja a családnak, csak az anya és a fia, pénzük pedig nem volt.

A tanár így szólt a fiúhoz:

– Ti szegények vagytok, nincs elég pénzetek, de legalább ötven pajsztát, fél rúpiát neked is hoznod kell.

A gyerek hazament, elmesélte az anyjának, amit a tanár mondott, hogy vinnie kell ötven pajsztát az ünnepségre. De semmilyen nem volt, egyetlen pajsztájuk sem. Az anya így szólt:

– Mondd meg a tanárnak, hogy nincs pénzünk. Szegények vagyunk. De vinni fogunk egy kis tejet.

– Ki fog nekünk tejet adni? – kérdezte a fiú.

– Ó, hát a barátod, Gopāla majd ad nekünk. Ő viseli gondját a tehéneknek. Annyi tejet tud adni, amennyit csak a tanár akar. Igen! Mondd meg Gopālának!

A fiú elfogadta, amit az anyja mondott:

– Igen, el kell mondanom Gopālának!

Azon a bizonyos napon az erdőben a barátjéért kiáltott:

– Ó, Gopāla! Hol vagy?

– Itt vagyok – mondta Gopāla, amikor ott termett. – Mit szeretnél?

– Azt mondta a tanárom, hogy fizetnem kell ötven pajsztát, de nincs pénzünk. Anyukám pedig azt javasolta, kérjek Tőled valamennyi tejet, mivel szükségük lesz tejre a fesztiválhoz. Te pedig tudsz annyi tejet adni, amennyire szükségük van.

– Igen, adnom kell, segítenem kell neked. Mindig itt vagyok, hogy segítssek.

A *pūjā* napján, amikor a fiú keresztülvágott a dzsungelen, hívta a barátját:

– Gopāla, ma van az a nap. Kérlek, gyere!

Gopāla megjelent egy kisméretű, tejjel teli agyagedénnyel.

– Rendben. Fogd ezt a tejet, és add a tanárodnak. Ez az edény annyi tejet ad, amennyit csak akarnak, de sosem szabad teljesen kiüríteni.

A fiú elfogadta, majd odaadta a tanárnak.

Amikor a tanár meglátta az apró edényt, így szólt:

– Ó, ez nagyon kevés tej. Nekünk nagy mennyiségre, tíz vödörrnyire lenne szükségünk. Te viszont csak egy kis edénnyel hoztál!

– Nem, nem, nem! Ez sosem ürül ki! Hozzon tíz vödört, és megtöltheti mindet.

A tanár így is tett, és bámulatos módon mind a tíz vödör megtelt. Ekkor megkérdezte a fiút:

– Honnan szerezted ezt az edényt?
 – A barátomtól, Gopālától kaptam.
 – A barátod, Gopāla? Ki ő?
 – Hát ő a dzsungelben él, és amikor szükségem van rá, akkor szólok neki. Az anyukám mondta, hogy bármikor, amikor félek, csak azt kell kiáltanom, hogy „Gopāla, Gopāla, testvérem! Ó, barátom, Gopāla!” És ekkor megjelenik. Segít nekem, megvéd és elvezet az iskolába. Ő adta nekem ezt a csupornyit tejet.

A *Bhagavad-gītā*ban áll a következő: *subrdam sarva-bhūtānām* – „Én vagyok minden élőlény egyetlen jóakaró barátja.” Kṛṣṇa azt mondja, Ő mindenki barátja. Havalaki hívja, Ő ott van, hogy segítsen a bajban, a szükségben vagy a szerencsétlenségben. Mindig.

Egy ilyen egyszerű kis gyerek segítséget kapott Kṛṣṇától. Ti azonban aggódtok, te is aggódsz, és te is: „Mit tegyek? Mit tegyek? Olyan sok pénzre van szükségem. Hogyan tudom megszerezni? Nem tudok félretenni. Ezt kell tennem. Azt kell tennem. Olyan sok problémám van, annyi akadály!”

Miért nem kérietek meg Gopālát? Gopāla kész, hogy segítsen nektek, de ti nem kérietek. Ha pedig kérietek, akkor Gopāla miért nem jön? Azt mondjátok: „Igen, igen, én kérem!” »Ó, Kṛṣṇa! Ó, Kṛṣṇa! Kérlek, segíts! Kérlek, segíts!« De Kṛṣṇa nem jön, és nem segít nekem.”

Gopāla azonnal megjelent ez előtt a gyermek előtt. Ti miért nem kaptok segítséget Gopālától? Hozzátok miért nem jön el Gopāla? Mi okoz nehézséget? Mi ennek az oka? Ez csak azért van, mert nem hisztek Gopālában, nem hisztek Kṛṣṇában. Ez hit kérdése. Az a kisfiú erős hittel rendelkezett. Abban a pillanatban, amikor az anyja ezt tanácsolta neki, erősen, sziklaszilárdan hitt a szavaiban, és így megkapta Kṛṣṇát. Nektek viszont nincs elég hitetek. (Krishna Kathamrita Bindu, 68. szám. Esti program, 1991. október 28., Lansing, USA)

AZ EGYSZERŰSÉG A VAIŠNAVIZMUS

A Gopāla és a kisfiú történetében az anya utasította a fiát, aki pedig rögtön elfogadta, amit hallott. Az anya a tekintély, a fiú pedig az egyszerű követő. A *sādhū*, a *mahājāna*, és a *sāstra* a tekintély. Ti

azonban nem hisztek nekik. Hogyan kaphatnátok meg Kṛṣṇát? A hit a legfontosabb.

Aki egyszerű, az azonnal erős és szilárd hitre tesz szert, azonnal meghódol, Kṛṣṇa pedig azonnal elfogadja. Erre van szükség. Az egyszerűség a *vaišnavizmus*, mi azonban nem rendelkezünk ezzel.

A *mahājanákról*, például Rūpa és Sanātana *gosvāmíról* kell példát venni. Mennyire egyszerűek voltak! Egyszer egy felfuvalkodott, büszke *paṇḍita* látogatta meg őket, aki mindenfelé utazgatott, vitára hívott másokat és megpróbálta legyőzni őket. Ez a *paṇḍita* elment Rūpa és Sanātana *gosvāmihoz*, és így szólt: „Ki kell állnotok vitára! Ha én győzök, aláírtok egy nyilatkozatot a veresétekről, ha pedig ti győztök, én írom alá, hogy legyőztetek.” „Nincs szükség vitára, mi már most adunk neked egy ilyen nyilatkozatot! Kérünk, menj, *daṇḍavat*. Megvertél minket. Te győztél!” – mondta Rūpa és Sanātana azonnal. (Krishna Kathamrita Bindu, 69. szám. Esti program, 1991. október 28., Lansing, USA)

A SĀDHU HITET AD

A *sādhū-guru* a *sāstrából* idéz. Aki ezt hallja, az *śraddhāt* fejleszt ki. A *sādhū-guru* később megvizsgálja, vajon ez a tanítvány teljes hittel rendelkezik-e a Szent Névben, teljes mértékben hisz-e Kṛṣṇában, teljesen hisz-e a *sāstrikus* rendelkezésekben. Ez a *guru* próbatétele. Amikor a *guru* elégedett, mert a tanítvány erős hittel rendelkezik, tehát alkalmas az avatásra, akkor fel is avatja.

Akinek nincs hite, annak nincs joga elfogadni a Szent Nevet. Ha a *guru* mégis átadja neki a Szent Nevet, akkor sértővé válik: *śraddhā-hina-jane nāmopadeśa*. Hitetlen embert a Szent Név dicsőségéről oktatni, ez a tíz sértés egyike. Ezért van a közösségünkben ez az egy éves várakozási időszak, amelynek során a leendő tanítvány társul és hall, a *guru* pedig próbára teszi, hogy vajon kifejlődött a hite, vagy nem. A *guru* és a tanítvány is vizsgálódik a maga szemszögéből, aztán megtörténhet az avatás. Sanātana Gosvāmī és az *ācāryáink* ezt mondják az írásaikban.

Asādbu a hare kṛṣṇa hare kṛṣṇa kṛṣṇa kṛṣṇa hare hare, hare rāma hare rāma rāma rāma hare hare hangos, közös éneklésével ülteti el a hitet. (Krishna Kathamrita Bindu, 161. szám. Esti program, 1992. szeptember 28., New Govardhana, Ausztrália)

AKÁR A VAK HIT IS

Vannak, akik ezt kérdezik: „Legyen egyszerűen csak vak hitem? Nem szabad gondolkodnom? Nem használhatom az intelligenciámat, a mérlegelőképességemet? Csak vakon kell hinnem abban, amit a *sādbu* és a *śāstra* mond? Azt mondják: „Megyan a saját intelligenciánk. Nagyon komolyan meg kell gondolnunk, mielőtt elfogadnánk.”

Hogyan mérlegelhetnéd, amit Kṛṣṇa, a *śāstra* és a *mahājanák* mondanak? Ők hibátlanok. Te pedig egy feltételekhez kötött lélek vagy a következő négy hibával: *brahma* (hibák elkövetésére való hajlam), *pramāda* (hajlam arra, hogy illúzióban legyünk), *vīpralipsā* (csalásra való hajlam) és *karaṇāpātava* (tökéletlen érzékek). A te érzékeid tökéletlenek. Az elmédben lévő gondolatok is azok. Amit az érzékeiden keresztül észlelsz, az is tökéletlen.

Azok, akik megfelelő látással rendelkeznek, ők látják és mondják — *acarya-vijña-vākya nābi doṣa catuṣṭaya* — a *mahājanák*, a *sādbuk* szavai mentesek a négy hibától. Miért nem hiszel megingathatatlanul az ő szavukban? Azt mondom: „Először gondolkodnom kell ezen. Meg kell fontolnom, amit mondanak. Ha meggyőződtem, akkor majd alkalmazom.” Ez mind kétszínűség, aljasság, a hit hiánya! Nem vagy kész elismerni, hogy rendelkezel e négy hibával. Az érzékeid tökéletlenek, hogyan látnál megfelelően? Azt gondold, „Én vagyok, aki lát. Látni fogom.” De nem te vagy az, aki lát. Neked tökéletlen a látásod. Hogyan lennél képes látni egy *sādbut*, aki mentes a négy hibától, és aki a transzcendentális szinten áll? Ő a negyedik dimenzióban van. Te három dimenzióra — a hosszúságra, a szélességre és a magasságra — vagy korlátozva. Képes az anyagi elméd kitalálni a negyedik dimenziót? Akkor hogyan

mondhatod, hogy „Ha megértem, akkor majd elfogadom”? Ez ostobaság! Micsoda ostobaság! Csak a hit alapján cselekedhetsz. Sehogy máshogy.

Még ha csak vak hited is van, akkor is fel fogsz szabadulni, mert a *sādbu-mahājanák* mentesek a hibáktól. Amit ők mondanak, az a valódi igazság — *mahājana yei kabe, sei satya māni* (Caitanya-caritāmṛta Madhya-līlā 25. fejezet, 56. vers) Tétélezzük fel, hogy vakon hiszel a *sādbu* szavaiban, és a pokolba mész. Ekkor a *sādbu-mahājana* is elmegy a pokolba, és felszabadít. De a manipulációd, a politizálásod és a kétszínűséged által, még ha fel is emelkedsz Brahmaloaka vagy Satyaloka szintjére, akkor is leesel onnan, és a *sādbu-mahājana* sem fog tudni felszabadítani. Ez meg kell értenetek. (Krishna Kathamrita Bindu, 69. szám. Esti program, 1991. október 28., Lansing, USA)

MIÉRT NEM FEJLŐDSZ?

Valaki megkérdézheti: „Sok éve hallok és éneklek, teljesítem a *sādbuk*, a *guruk*, a *vaiṣṇavák* utasítását. Miért nem fejlődtem mégsem az odaadó szolgálat útján?”

Ez egy örült, elmebeteg fickó kérdése. Erre Jīva Gosvāmī a *Bhakti-sandarbhájában* azt válaszolja, hogy azért nem fejlődsz, mert a szívedben ott a kétszínűség és a csalárdság. Finom és nem durva formában. Habár végeztél a *śravana* és a *kīrtana*, a hallás és az éneklés folyamatát, s lehet, hogy valamilyen szolgálatot is ajánlottál, még mindig nem fejlődsz. Jīva Gosvāmī azt is kijelenti, hogy életek százain át imádhatsz az Úr Viṣṇut, ám ha tiszteletlen vagy egy *vaiṣṇavával*, az Úr Viṣṇu egy kedves *bhaktájával*, akkor az Úr Hari soha nem lesz veled elégedett.

Kétszínű vagy. Nincs teljes és erős hited. Lehet, hogy van egy kis hited, ami gyenge, könnyen befolyásolható, de nem megingathatatlan. Vannak a *bhaktin* kívül más vágyaid is, így a figyelmed az anyagi dolgokra, nőkre, pénzre, egyebekre terelődött. Nem vagy óvatos a *bhajanádban*, lusta vagy a *sādbanádban*, és rendkívül nagy, felfuvalkodott fickó vagy;

„Igen, idős *bhakta* vagyok. Nem tudtad?” Ilyen hatalmas hamis egőd van. „Ezt és azt csináltam. Meg amazt és más dolgokat is.” Olyan sok benned a *dambha*, a büszkeség.

Ez a te súlyos betegséged. Habár egy *sādbutól*, egy *vaiṣṇavától* hallasz, a betegség még nem múlt el. Ilyenkor meg kell értened, hogy sok-sok sértést követtél el. (Lecke. 1995. április 21., Bhubaneswar)

EGY SAJNÁLATOS HELYZET

Hogyan lehet *śraddhāt*, hitet kifejleszteni? Ezért mutatunk be hangos *sāṅkīrtanát*. Így cselekedve fejleszthetsz ki *śraddhāt*. Ne legyél levert vagy csalódott. Mahāprabhu itt van, Kṛṣṇa itt van, Śrīla Prabhupāda itt van! Énekelj hangosan, és töltsd meg a léghórt transzcendentális hangvibrációval! Teljesen és tökéletesen kell hinned a Szent Névben, Gopālában, Kṛṣṇában és Mahāprabhuban. Soha, semmilyen körülmények között ne ess kétségbe! Mahāprabhu mozgalmában szó sem lehet pesszimizmusról. Mindenhol optimizmusnak kell uralkodnia. Az utazásom során láttam, hogy mozgalmunk amerikai ágában most széles körben elterjedt a pesszimizmus. Nagyon sajnálom, mikor ezt látom. Sírok a szívemben. Mi történt? A *guru-mahārājám* ide jött először. Itt ültette el a magot. Most pedig mi történt? Sokan elvesztették a hitüket, ez pedig igen sajnálatra méltó. (Krishna Kathamrita Bindu, 68. szám. Esti program, 1991. október 28., Lansing, USA)

„SĀDHUK NINCSENEK”

Azt mondjátok: „Ó! Olyan sokszor becsaptak már minket. Mostmár nem fogunk hinni senkinek. *Sādhuk* nem léteznek. Egyetlen *sādbut* sem látunk.”

De képesek vagytok látni egy *sādbut*? Rendelkeztek azzal a látóképességgel, hogy lássátok a *sādbut*? Ti feltételekhez kötött lelkek vagytok. Hibás látással rendelkeztek. Hogyan láthatnátok egy *sādbut*?

Ezt a mottót találtátok ki: „Hiszem, ha látom.” Azt mondjátok: „Majd ha látom, akkor elhiszem. Meg tudod mutatni? Meg tudod nekem mutatni az Urat? Majd akkor hiszek neked.”

Nem akarod bevallani, hogy vak vagy. Nincs meg a képességed, hogy lásd az Urat. Még ha meg is mutatnám Őt, megfelelő látás nélkül hogyan láthatnád? Nem vagy kész rá, hogy beismerd a hiányosságaidat. Annyira tisztességtelen, tettető és kétszínű vagy! Mindig megpróbálsz elrejtetni a hibáidat. Nem vagy készen, hogy elismerd azokat. Ez a bizonyítéka, hogy egyáltalán nem vagy egyszerű. Tisztességtelen vagy. Legyél egyszerű! Ha csak egyszer nyílt szíveddel azt mondd, „Kṛṣṇa, a Tiéd vagyok!”, akkor Kṛṣṇa azonnal el fog fogadni. Ott van a szívedben, de te nem vagy képes sírni Hozzá! A szíved annyi mocsokkal, annyi kétszínűséggel és aljassággal van teli. Soha nem vagy egyszerű. Kṛṣṇa pedig tud erről.

Ez az oka, hogy nem tudsz erős hitet kifejleszteni. Most éppen egy *sādbut* akarsz látni. Így szól: „Egyetlen *sādbut* sem látunk. Nincsenek *sādhuk*.”

Ha nincsenek *sādhuk*, akkor hogyan történnek a dolgok? Ez a *Kali-yuga*, a legbűnösebb és a legealacsonyodottabb kor. De még mindig van *ekapāda-dharma*, egy lábon álló vallás, ezért folytatódnak a dolgok. Máskülönben már minden véget ért, elpusztult volna. A *Satya-yugában* a *dharmának* négy lába volt. A *Treta-yugában* három. A *Dvapara-yugában* kettő, és a *Kali-yugában* pedig egy. Mivel a *dharmának* ez az egy lába ott van, a dolgok történnek, mi pedig itt lehetünk.

A Szent Név eljött, ez a *yuga-dharma* a *Kali-yugában*. De mi egyáltalán nem hiszünk benne. Olyan elvetemültek vagyunk. Nincs semmi egyszerűség bennünk. Csak a szánk beszél, miközben a szívünkben valami más rejlik. Az egyszerűség a *vaiṣṇavizmus*. Ez az egyetlen dolog, amire szükség van. Tegyétek egyszerűvé a szívetek. Űzzétek ki, dobjátok ki mindezt a mocskot, aljasságot, kétszínűséget és követelőzést, és azonnal megkapjátok Kṛṣṇát!

AMIKOR A JÓSZERENCSE FELVIRRAD

Kṛṣṇa a *Gītāban* sok helyen hangsúlyozza ezt a *śraddhāt*. A negyedik fejezet 39. versszakában kijelenti, hogy *śraddhāvā labhate jñānam*: „Aki hisz, gyorsan szert tesz a transzcendentális tudásra.” A kilencedik fejezet harmadik versszakában pedig azt mondja: *aśraddadhānāḥ puruṣā aprāpya mām nivartante mṛtyu-saṁsāra-vartmani*. „Akiknek nincs *śraddhājuk*, vagyis hitük, azok nem közelíthetnek meg Engem. Újra és újra le fognak esni ide a *mṛtyu-saṁsārába*, a halál világába.” (Krishna Kathamrita Bindu, 68. szám. Esti program, 1991. október 28., Lansing, USA)

